

СВЕТОСТТА НА ЦЪРКВАТА ХРИСТОВА

В Символа на нашата вяра Христовата Църква, към която по милост Божия принадлежим, е наречена СВЯТА. Светостта е неотделима от останалите три същностни свойства на Църквата, назовани в Символа, и в същото време е най-често употребяваната в древност нейна характеристика.

Как да разбираме светостта на Църквата?

В светлината на словото Божие и на съборното православно Предание Църквата е свята, защото е основана от Господа Исуса Христа. Той е неин Глава (Еф. 1:22, 4:15, Кол 1:18), а Църквата е «Негово Тяло, пълнота на Тогова, Който изпълва всичко във всичко» (Еф. 1:23). Църквата е свята като богочовешко Тяло Христово, на което Глава е Сам Богочовекът Христос и в което вечно пребивава Изворът на освещението и светостта Пресветият и Животворящ Дух. Ето защо всичко в Църквата е свято: нейното учение, Тайнства, свещенослужения, молитвословия. Спасителят е осветил Църквата със Своето учение, чудотворене, молитва,

пост, страдания, смърт, Възкресение, Възнесение – с цялата пълнота на Своя богочовешки живот. Затова свети апостол Павел богоозарено благовести «Христос обикна Църквата и предаде Себе Си за нея, за да я освети, като я очисти с водната баня чрез словото; за да я представи на Себе Си славна Църква, която няма петно или порок, или нещо подобно, но да бъде свята и непорочна» (Еф. 5:25-27).

Църквата е свята, защото възвестява на света словото на живия Бог и освещава човека и творението с Божията благодат, преподавана в светите Тайнства и свещенослуженията. В същото време Църквата в своя исторически път през вековете е имала и има в лоното си грешници, – люде, които са твърде далече от светостта. Намалява ли, нарушава ли, унищожава ли тяхното присъствие светостта на Христовата Църква? Не, защото са ненакърнимо святи нейният Глава – Господ Иисус Христос, и пребъдващият в нея всеосвещаващ Свети Дух. Греховността на пастирите и пасомите не е вина на Църквата, а обратно – провинение спрямо Църквата. Църквата търпи грешниците, стреми се да пробуди в тях покаяние, майчински се грижи да оздравеят те духовно и да се преобразят в «синове на светлината». Тя отсича от себе си само неразкаялите се грешници, в които неудържимо избуява демоноподобна упоритост в злото, отсича ги или чрез видимо действие на църковните

власти, или чрез невидимо действие на Божия съд.

Всяка лична святост означава приобщаване към светостта на Църквата, личната святост конкретно и осезаемо изявява животворната святост на Църквата.

Като богочовешко Тяло Светата Православна Христова Църква включва както църковната община от православно вярващи на земята, така и тези, които са преминали във вечността с надежда за възкресение и вечен живот. Прославлените членове на това богочовешко небесно-земно Тяло начело с Пречистата Божия Майка молитвено се застъпват за останалите негови членове, които все още вървят по трудния път на земното странствуване. С живия пример на своята святост, с молитвеното си застъпничество прославлените членове на светата Църква, угодниците Божии, като светилници осияват този път, толкова често губен в лабиринта на личната греховност и на историческите превратности.

Един от тези пътеводни светилници на родната ни Църква в мрака на османското иго е златосияйната Божия девица, света великомъченица Злата Мъгленска. През 1995 година се навършват двеста години от нейната мъченическа кончина. На нея усърдно се молим да ни пътеводи и сред стелещия се духовен мрак на днешното време, да се застъпи пред престола на Всевишния за изстрадалата ни Родина, за изпоранената ни Църква, да

ни помогне да надделеem страха, малодушието, слабоверието, лицемерието, та да съхраним в сърцата си залога на Светото Православие, за което крехката шестнайсетгодишна девойка с адамантена вяра проля кръвта си. По молитвите на света великомъченица Злата Мъгленска, Господи Иисусе Христе, Боже наш, помилуй и спаси нас.

Публикувано в календара на Българската Старостилна Православна Църква за 1995 г., с. 5–7.